

ДОСИТЬ ДУРИСЦІВТА!

Всесвітня соціалістична революція, якої головним огнищем являється нині Росія і Україна, несе в собі два принципи — принцип справжнього соціального і національного визволення трудящим масам усіх країн, вічного миру й справедливості на землі, і принцип смерті неробам-визискувачам і всім тим, що віками, в ім'я своїх інтересів — дурили за темні маси і лякали чортом.

Богато сим двома принципами наробили шкоди і продовжують її робити колишні провідники пролетаріату. Ми кажемо колишні, бо колись, коли треба було підготувати грунт до революційного вибуху, вони се робили. А тепер, побачивши початок здійснення того, до чого вони йшли самі і вели за собою робітничі маси, живу революцію — вони перелякались, кинулись в обійми відвічним ворогам пролетаріату, в обійми буржуазії і ведуть тепер провід в рядях контрреволюції.

Немаю прислухались і продовжують прислухуватися до контрреволюційній зграї і українські соціал-шовіністи всі разом, а з окрема зі Львова, зі своїм центральним органом "Вперед", які криз жовтоблакітну полуду на своїх очах вбачають у сих двох великих принципах тепер уже російсько-української комуністичної революції — "московський наїзд".

Галичина, Буковина і Гуцульщина "освятили ножи" до боротьби зі своїми відвічними катями і день і ніч виглають червоних багнетів того дою вірою в перемогу соціалізму, в кращу будучину, вмерли недолудсько, страшною смертю.

Вони певно бажали її, бо знали, що над їх трупами зійде сонце свободи, рівності, братерства... Схилимо коліна над могилами товаришів, що загинули за революцію!..

А. Прийдешній. ("Боротьба", Київ, ч. 194.)

Жертвою такого упадку став і Гнат Михайличенко, котрий являється найтяжшою, незамінною великою втратою, бо в його особі партія позбулася не тільки борця-революціонера, але й талановитого керівника-організатора, глибокого ідейного партійного керівника.

ПОПУЛЯРНО-НАУКОВИЙ ВІДДІЛ.

РОЗМОВА ПЕТРА З ВАСИЛЕМ ПРО ФІЗИКУ.

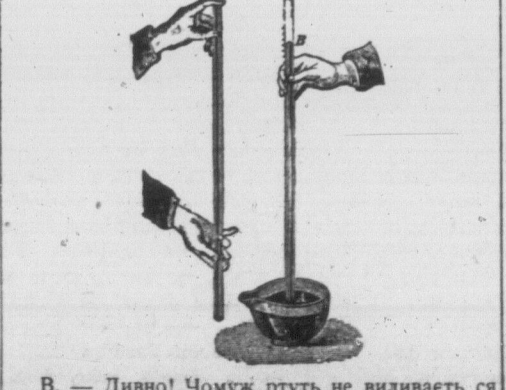
Василь — Ну, щож Петре, знайшов корок? Петро. — Ні, не міг знайти. Але в мене був корок при вуді і я його зняв. В. — То й добре, а то прийшов би було відложити наш дослід на другий раз. П. — Тепер не прийдесть ся відкладати і ми відразу приступимо до діла. В. — Дуже добре! П. — А ти приніс свій великий скляний слай?

місці, де він тепер стоїть, ані одну секунду. В. — А чи можна провирити те, що ти говоривши? П. — Розумієть ся, що можна. В тебе і в мене є по дві руки. Чи так? В. — А вжеж, що так. П. — Ось ти візьми се яблуко зі стола і держи його в одній руці — наприклад в лівій. В. — Ось я вже держу. П. — Тепер я положу на твоє яблуко мою праву руку і буду тиснути його в долину, а ти не пускай. Що ти мусиш робити, щоби не пустити яблука в низ?

рити і робити. В. — Добре. П. — Я купив вчера також і отсю руту, або, як її називають, живе срібло. Тепер я налію того живого срібла в рурку з обидвома отвореними кінцями. В. — Я вжеж ти наллеш? Ти будеш лити в один отвір рурки, а руту другим виллєть ся! П. — Я заткаю один кінець рурки пальцем; себ то, зроблю з мого пальця дно і тоді налію повну рурку ртутю. В. — Хіба, що так. П. — А вжеж, що не иначе. І ось, бачиш, скляна рурка з затканим пальцем одним кінцем вже повна ртутю. Тепер я переверну сю рурку з ртутю в мисочку, в котрій є також ртуть. В. — Цікаво, що з того вийде? П. — Вийде те, що вийде. В. — Та воно так, але що? П. — Не спішиш, але уважай. В. — Ось, гляди: твоя ртуть вся виллєлась в мисочку! П. — Так воно й повинно бути. Як лише я відняв палець від рурки, котру я наповнив ртутю і перевернув в мисочку з ртутю, вся ртуть зі скляної рурки виллєлась в мисочку і скляна рурка осталась порожньою. В. — Щож з того? П. — Підляди, Василю, не хватай ся. Поддай мені тепер рурку з одним залитим кінцем. В. — З двома? П. — Так. В. — Ось вона. П. — Тепер уважай знова. Сеі рурки не треба затикати пальцем, бо її один кінець залитий. Такою вона вже з фабрики прийшла. В неї можна налити ртуті і она нігде не виллєть ся. В. — Не виллєть ся, если ти не перевернеш її до гори дном. П. — Розумієть ся. Ртуть із ньої не виллєть ся так само, як не виллєть ся вода із склянки, поки склянки не перевернеш ся до гори дном. В. — Се зовсім зрозуміле. П. — Отже я наліваю в сю рурку повну ртутю. В. — Повно, до самого верху? П. — Так! До самого верху. Зовсім повну. А тепер я зроблю теж саме, що зробив попередно з першою руркою, котру я затикав пальцем. В. — І ртуть опять виллєть ся в мисочку? П. — Приглядайся, а побачиш. Ось я перевертаю.

всю в мисочку? П. — В тім то й ціле питанє! Если ти даси відповідь на се питанє, то ти зрозумієш весь наш дослід, або, як по ученому кажуть, експеримент. В. — Не розумію. П. — Бачу вже, що ти не розумієш і тому я тобі поясню. В. — Поясниж, прошу. П. — Перша рурка з ртутю мала в горі отвір. Воздух тиснув через той отвір ртутний стовп в рурці і під тим тисненем воздуха, або, як се по вченому кажуть, під тисненем атмосфери, ртуть подалась в мисочку. Друга рурка з ртутю отвору не мала, бо она залита і воздух міг тиснути лише на скло, але не на ртуть. Тому то ртуть осталась в рурці. В. — Алез атмосфера тисне також і на мисочку з ртуттю! П. — Тисне, се правда. Але атмосфера тисне на мисочку з ртуттю так в першім, як і в другім випадку однаково. В. — Щож з того виходить? П. — Виходить з того се, що ртуть в рурці з закритим кінцем, або дном, має трійцять цалів висоти — отже упала в долину лише на чотири цалі — а шириня її вносить один цаль і важить ода пятацять фунтів. Тиснене атмосфери на мисочку з ртуттю вповні вистарчає, щоби держати той стовпчик ртуті в рурці на висоті трійцять цалів. В. — А чому теж саме тиснене на ртуть в мисочці не тримає ртуті в першій рурці? П. — Тому оно, що перша рурка не залита, а отворена і атмосферичне тиснене ділало не лише на ртуть в мисочці, але також і на ртутний стовпчик в відкритій рурці. В. — Значить, тиснене атмосфери на ртуть в мисочці риваєть ся тисненю на ртутний стовп в рурці? П. — Зовсім правильно. Тому то ми приходимо до слідуючого заключєня: атмосфера, або воздух, котрий простягаєт ся від поверхні землі до певної означеної висоти, тисне з тягаром пятацять фунтів на кожній квадратній цаль землі, або на кожній квадратній цаль всьего предмета, або ества, що находить ся на землі. В. — Ти кажеш пятацять фунтів на кожній квадратній цаль... А скількиж то буде на квадратну стопу? П. — Се вже багато, дуже багато. Се буде тиснене одного тона на кожду квадратную стопу. В. — Алез се тиснене ділає і на мене і на тебе! П. — Так онб й є. Тільки се тиснене атмосфери, як і тиснене на плавець з тягарцем в слюї-води, є однакове зі всіх сторін. Крім того, тиснене крові в наших жилах і в жилах всіх звірать також допомагає рівноважити се тиснене атмосфери і тому ми не відчуваєм тягару. В. — Се дуже цікаво знати. П. — Певно, що цікаво. Тільки на сей раз я думаю буде досить, тому поговоримо про те атмосферичне тиснене ще на другий раз.

В. — Дивно! Чомуж ртуть не виллєть ся

В. — Дивно! Чомуж ртуть не виллєть ся

В. — Дивно! Чомуж ртуть не виллєть ся